

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/52962 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 18 juli 2007 in het geding
tussen:**

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 juli 2007, verzonden op 19 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie te kennen gegeven geen reactie te zullen indienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

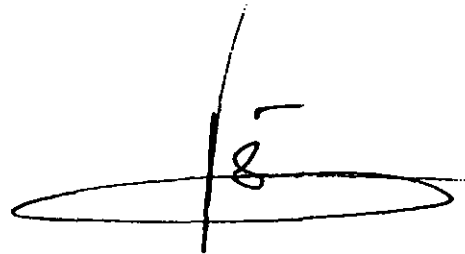
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 september 2007

154-527.

Verzonden: 19 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' or 'S' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: Awb 06/52962

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Sierra Leoonse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. J.M. Landsman, werkzaam bij Stichting Rechtsbijstand Asiel te
's-Hertogenbosch,

en

de **Staatssecretaris van Justitie**
(voorheen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie)
verweerder,
gemachtigde: mr. J.P.M. Wuite, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 september 2002 is eiser met ingang van 14 september 2001 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerst lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), geldig tot 14 september 2004.

Op 10 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, ingediend.

Op 19 september 2006 is eiser gehoord naar aanleiding van het voornemen voormelde aanvraag af te wijzen.

Bij besluit van 2 oktober 2006 heeft verweerder eisers aanvraag van 10 augustus 2004 afgewezen op grond van artikel 34, gelezen in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Bij brief van 30 oktober 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 23 april 2007, waar eiser en zijn gemachtigde alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2.2 Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, zoals deze bepaling luidde ten tijde hier van belang, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, van de wet slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

Ingevolge artikel 32, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 is komen te vervallen.

Ingevolge artikel 39, eerste lid, van de Vw 2000, wordt, indien verweerder voornemens is de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning af te wijzen, de vreemdeling hiervan, onder opgave van redenen, schriftelijk mededeling gedaan. Dat geldt ook indien de vreemdeling een aanvraag heeft gedaan om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, waarbij zij verwezen naar artikel 3.115, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000).

2.3 Ingevolge artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, kan, voor zover thans van belang, een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling die:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis-

of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.4 Verweerder heeft de aanvraag van eiser op grond van artikel 34 van de Vw 2000 gelezen in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 afgewezen, omdat verweerder het categoriale beschermingsbeleid voor Sierra Leoneese asielzoekers bij brief van 16 september 2002 heeft beëindigd en eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning, zoals bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000 vormen.

2.5 Tussen partijen is niet in geschil dat verweerder zich, na de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid inzake Sierra Leone, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de aanvankelijke grond voor verlening van eisers verblijfsvergunning asiel, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder derhalve op goede gronden geconcludeerd dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

2.6 Gelet op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) - verwezen wordt naar de uitspraak van 28 maart 2002 (zaak nr. 200105914/1, JV 2002/153) - is vervolgens aan de orde of eiser ten tijde van de verlening van de vergunning aanspraak kon maken op een verblijfsvergunning op een der andere in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 vermelde gronden.

2.7 Namens eiser is allereerst aangevoerd dat het rapport van gehoor van 19 september 2006 gelijktijdig met het bestreden besluit is toegezonden. Verweerder heeft door deze handelwijze eiser niet in de gelegenheid gesteld om voor het nemen van een besluit, dit rapport te bespreken met zijn gemachtigde en zonodig correcties en aanvullingen in te dienen. Eiser stelt dat dit in strijd is met artikel 3.111, tweede lid, van het Vb 2000. In het verweerschrift heeft verweerder hierop gereageerd en gesteld dat artikel 3.111 van het Vb 2000 betrekking heeft op een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000.

2.8 De rechtbank overweegt daaromtrent als volgt.

2.9 Anders dan door eiser kennelijk wordt gesteld, is er geen rechtsregel die verweerder ertoe verplicht voorafgaande aan de beslissing op een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 (in verbinding met artikel 34 van de Vw 2000) de vreemdeling te doen horen. Blijkens de parlementaire geschiedenis bij artikel 39 van de Vw 2000 (TK 1998 -1999, 26 732, nr. 3, blz. 44) ligt in dat artikel evenwel de mogelijkheid besloten om de vreemdeling naar aanleiding van de zienswijze zo nodig te doen horen.

De rechtbank constateert in dit verband een verschil ten opzichte van de situatie waarin een verblijfsvergunning op de voet van artikel 28 van de Vw 2000 is gevraagd, in welk geval in de artikelen 3.110 en 3.111 van het Vb 2000 tevens is voorgeschreven dat voorafgaande aan het uitbrengen van een voornemen een eerste en vervolgens een nader gehoor dient te worden gehouden, waarbij de

vreemdeling de gelegenheid krijgt de omstandigheden naar voren te brengen waarop hij zijn aanvraag doet steunen. Uit de uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2004 (zaaknr. 200307371/1, JV 2004/172) volgt dat geen grond bestaat voor het oordeel dat een aanvraag als de onderhavige moet worden beoordeeld als een aanvraag om een vergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000.

2.10 Het asielrelaas van eiser, zoals hij dat met name tijdens het gehoor van 7 december 2001 naar voren heeft gebracht, luidt - zakelijk weergegeven - als volgt. Eiser is afkomstig uit Sierra Leone en behoort tot de bevolkingsgroep der Malinke. In februari 1998 is , de stad waar eiser woonde, door rebellen aangevallen. Eiser werd gescheiden van zijn echtgenote en hun zoon, zijn ouders en zus. Hij werd vervolgens door de rebellen meegenomen naar hun kamp in Eiser werd gedwongen in de mijnen te werken en heeft boodschappen voor de rebellen gedaan. Tijdens een vluchtpoging in 1999 is eiser mishandeld. In augustus 2001 is hij er wel in geslaagd te ontsnappen. Eiser is per boot naar Nederland gekomen, waar hij op 31 augustus 2001 is aangekomen.

2.11 Verweerder heeft de aanvraag onder verwijzing naar de in rechtsoverweging 2.4 genoemde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat eisers asielrelaas zoals weergegeven in het nader en aanvullende gehoor van 7 december 2001 respectievelijk 23 mei 2002, niet geloofwaardig is.

Verweerder heeft ter afwijzing van de aanvraag onder meer overwogen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ten behoeve van de vaststelling van zijn reisroute. Eiser is volgens verweerder eveneens niet in staat consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute af te leggen. Van een persoon die stelt per schip van Sierra Leone naar Nederland te zijn gereisd, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij inlichtingen kan verschaffen over eenvoudige zaken als de datum waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten, de naam van het schip, onder welke vlag het schip voer, over de lading van het schip, of het schip onderweg is aangemeerd dan wel in welke plaats eiser van boord is gegaan. Verweerder heeft voorts overwogen dat het feit dat eiser in het gehoor van 19 september 2006 evenmin in staat zou zijn geweest om deze omissies te corrigeren onverlet laat dat van eiser verwacht had mogen worden dat hij meer informatie aangaande zijn reisroute had kunnen verschaffen dan hetgeen waartoe hij in staat is gebleken.

Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat van eisers asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat, nu eiser ten aanzien van zijn asielrelaas vage, summiere en bevreemdende verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft hij wisselende verklaringen afgelegd naar aanleiding van de vraag waar hij gedurende zijn leven heeft gewoond. Ook zijn de verklaringen van eiser over zijn verblijf bij de rebellen summier. Bovendien bevatten eisers verklaringen over zijn gestelde verblijf bij de rebellen, de activiteiten die hij voor hen verrichtte en het moment van en de gang van zaken bij zijn ontsnapping ongerijmde wendingen en inconsistenties. Ook rijmen de verklaringen van eiser niet met algemeen bekende informatie.

Tot slot heeft verweerder eiser tegengeworpen dat eiser in zijn gehoor van 19 september 2006 verklaringen heeft afgelegd, die afwijken van eerder door eiser in de procedure afgelegde verklaringen.

2.12 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer uitspraken van 27 januari 2003 (zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103) en van 4 mei 2006 (zaak nr. 200509551/1, JV 2006/246), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de desbetreffende

vreemdeling in zijn asielrelaas gestelde, maar niet met bewijsmateriaal gestaafde, feiten en omstandigheden tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De rechtbank moet het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan toetsen aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering daarvan. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader.

2.13 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat toerekenbaar geen documenten, ook niet enig indicatief bewijs, zijn overgelegd met betrekking tot de door eiser gevolgde reisroute en dat hierdoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. De rechtbank verwijst in dit verband naar een uitspraak van de Afdeling van 1 augustus 2005 (zaak nr. 200501866/1, LJN: AU0727). Eisers stelling dat gelet op de illegale wijze van reizen het ontbreken van reisdocumenten verschoonbaar is, wordt niet gevolgd, nu eiser ook anderszins niet aannemelijk heeft gemaakt met een schip naar Nederland te zijn gereisd. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank kunnen overwegen dat eiser evenmin in staat is gebleken consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reis te verschaffen. Dat eiser wel een strippenkaart en een treinkaart heeft overgelegd, heeft verweerder niet tot een ander oordeel hoeven brengen, nu deze vervoersbewijzen zien op de reis in Nederland en niet op die van Sierra Leone naar Nederland.

2.14 Zoals de Afdeling in onder meer voormelde uitspraak van 27 januari 2003 heeft overwogen, mogen, indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, ingevolge het bepaalde bij het eerste lid, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de voor de uitvoering van die bepaling vastgestelde beleidsregels in het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt de minister beoordelingsruimte toe.

2.15 De rechtbank is van oordeel dat verweerder, mede onder verwijzing naar het voornemen dat deel uitmaakt van het bestreden besluit, uitvoerig heeft gemotiveerd dat en waarom is geconcludeerd tot ongeloofwaardigheid van eisers asielrelaas. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas vorenbedoelde overtuigingskracht mist, en dat verweerder het asielrelaas mitsdien ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

2.16 De rechtbank verwierpt het betoog van eiser dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld, nu verweerder eerst na bijna vijf jaren kenbaar heeft gemaakt dat er twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Onder verwijzing naar voormelde uitspraak van de Afdeling van 28 maart 2002 en een uitspraak van 19 mei 2006 (zaak nr. 200600434/1, LJN: AX6546) oordeelt de rechtbank dat in een besluit, zoals dat van 2 september 2002, besloten ligt dat geen aanspraak bestaat op verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000. Verweerder heeft in dit besluit, waarbij aan eiser een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, aldus tevens te kennen gegeven dat hij niet voor

vergunningverlening op de voet van de gronden a tot en met c van voormeld artikel in aanmerking komt. Dat het verleningsbesluit geen gemotiveerd standpunt van verweerder bevat omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas, brengt niet met zich dat verweerder dit standpunt destijds niet innam noch dat verweerder dit standpunt bij het bestreden besluit niet langer kon innemen.

2.17 Eisers verwijt dat verweerder ten onrechte de verklaringen van eiser uit diens gehoor van 19 september 2006 bij de geloofwaardigheid van het asielrelaas heeft betrokken, kan niet opgaan, nu de door verweerder uitgevoerde beoordeling voortvloeit uit de systematiek van de Vw 2000.

2.18 Het beroep van eiser op artikel 196 van het "Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" (hierna: het Handbook) van de UNHCR, leidt evenmin tot het daarmee beoogde resultaat, nu het Handbook geen regels bevat die verweerder binden bij zijn beoordeling of een vreemdeling gegronde reden heeft voor vervolging te vrezin. De rechtbank verwijst daarbij naar een uitspraak van de Afdeling van 4 september 2002 (zaak nr. 200203579/1, JV 2002/358).

2.19 Verweerders standpunt dat eiser ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000, kan gelet op het vorenoverwogene de rechterlijke toetsing doorstaan.

2.20 Gelet op het bestreden besluit en de daartegen aangevoerde gronden van beroep, is voorts in geschil de vraag of verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser ook ten tijde van het nemen van het thans bestreden besluit niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000.

2.21 Eiser heeft tijdens het gehoor van 19 september 2006 - voor zover thans van belang - gesteld dat hij geen mogelijkheden ziet in Sierra Leone zijn leven weer op te bouwen en dat hij daar geen normaal leven kan leiden.

2.22 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder kunnen concluderen dat eiser geen nieuwe feiten of omstandigheden heeft aangevoerd die tot vergunningverlening zouden moeten leiden. Daartoe heeft verweerder mede kunnen verwijzen naar de relevante algemene ambtsberichten inzake Sierra Leone.

2.23 Eiser heeft betoogd dat verweerder in strijd met het vertrouwensbeginsel heeft gehandeld door hem geen verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen. Daartoe heeft eiser aangevoerd dat verweerder de tot 14 september 2004 verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd niet heeft ingetrokken, ofschoon het categoriaal beschermingsbeleid reeds bij brief van 16 september 2002 was beëindigd. De rechtbank verwerpt dit betoog. Zoals volgt uit vaste jurisprudentie van de Afdeling, waaronder een uitspraak van 20 april 2004 (zaak nr. 200308518/1, JV 2004/235), had eiser in een situatie als deze slechts aan een expliciete verklaring van verweerder dat hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zal worden verleend een gerechtvaardigd vertrouwen kunnen ontlenen dat die vergunning zou worden afgegeven. Gesteld noch

gebleken is dat een dergelijke verklaring is afgegeven. Aan de hiervoor door eiser omschreven handelwijze van verweerder kon eiser dan ook zodanig vertrouwen niet ontlenen.

Eisers stelling dat verweerder hem een verblijfsvergunning had moeten verlenen omdat verweerder niet tijdig heeft beslist op eisers aanvraag van 10 augustus 2004, volgt de rechtbank evenmin, omdat eiser, tegen het niet (tijdig) beslissen op een aanvraag een rechtsmiddel had kunnen aanwenden.

2.24 De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zich in het verweerschrift terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door eiser aangevoerde omstandigheden, waaronder het ingeburgerd zijn in Nederland, geen verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, zodat dit niet kan leiden tot gegrondverklaring van het beroep.

2.25 Verweerders standpunt dat eiser ook ten tijde van het bestreden besluit niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000, kan gelet op het vorenoverwogene evenzeer de rechterlijke toetsing doorstaan.

2.26 Gelet op het voorgaande heeft verweerder eisers aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000 op goede gronden afgewezen. Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

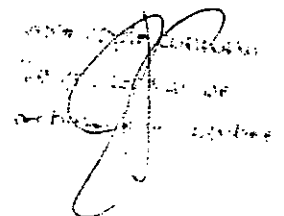
Aldus gegeven door mr. M.J.H. Schuurman en in het openbaar uitgesproken op 18 juli 2007 in tegenwoordigheid van mr. J. Buitenhuis als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 19 JUL 2007

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Spinhuiswal 2
5211 JG 'S-HERTOGENBOSCH
Postbus 1308
5200 BJ 'S-HERTOGENBOSCH
tel. 073 - 6158800
fax 073 - 6158809
www.rechtsbijstandasiel.nl

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax: 070-3651380

mw. mr. C.C.H.M. Backerra
advocaat

mw. mr. S.E.B. den Boer
advocaat

mw. mr. H.W. Costermans
jurist

mw. mr. I. van den Elshout
advocaat

mw. mr. E.L. Garnett
advocaat

drs. J.W. de Haan
jurist

mw. mr. J.M. Landsman
jurist

mw. mr. M.A.C. Siemennk
jurist

mw. mr. A.A. Douw
jurist

mr. A.F.J. Lemmens
jurist

hoger beroep inclusief grieven

'S-HERTOGENBOSCH, 26 juli 2007

Betreft :
Geboren :
Nationaliteit : Sierraleonese
IND-nummer : 0109.13.2019
Proc.nummer :
Ons kenmerk : ML / ML / 0601426

RAAD VAN STATE	
26 JUL 2007	
ZAKEN:	200705290
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

3208-A

Geachte heer, mevrouw,

Appellant, geboren op van Sierraleonese nationaliteit en voor deze zaak woonplaats kiesende ten kantore van mr J.M. Landsman, juriste bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel Nederland (SRA), kantoorhoudende aan de Spinhuiswal 2, Postbus 1308, 5200 BJ 's-Hertogenbosch dient hierbij een hoger beroepschrift in. Mr. J.M. Landsman is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep, met recht van substitutie.

De schriftelijke volmacht wordt hierbij overgelegd (bijlage 1).

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA die is geopend bij de Afdeling bestuursrechtspraak.

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Zutphen van 18 juli 2007, verzonden op 19 juli 2007 en ontvangen op 20 juli 2007 (AWB 06/52962) waarin deze het beroep van appellant ongegrond verklaart. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (bijlage 2).

De grieven

Onderstaande grieven richten zich tegen een aantal overwegingen uit bovenvermelde uitspraak. Per grief zal worden aangegeven tegen welke overweging deze is gericht.

SNS Bank Arnhem
90.26.34.467

Stichting Dordengelden
Rechtsbijstand Asiel
Arnhem
rek: 96.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Grief 1

Deze grief richt zich tegen de overwegingen 2.16, 2.17 en 2.19:

Overweging 2.16:

"De rechtbank verwerpt het betoog van eiser dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld, nu verweerder eerst na bijna vijf jaren kenbaar heeft gemaakt dat er twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Onder verwijzing naar voormelde uitspraak van de Afdeling van 28 maart 2002 en een uitspraak van 19 mei 2006 (zaak nr. 200600434/1; LJN: AX6546) oordeelt de rechtbank dat in een besluit, zoals dat van 2 september 2002, besloten ligt dat geen aanspraak bestaat op verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000. Verweerder heeft dit besluit waarbij aan eiser een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, aldus tevens te kennen gegeven dat hij niet voor vergunning verlening op de voet van de gronden a tot en met c van voormeld artikel in aanmerking komt. Dat verleningsbesluit geen gemotiveerd standpunt van verweerder bevat omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas, brengt niet met zich dat verweerder dit standpunt destijds niet innam noch dat verweerder dit standpunt bij het besteden besluit niet langer kon innemen."

Overweging 2.17:

"Eisers verwijt dat verweerder ten onrechte de verklaringen van eiser uit diens gehoor van 19 september 2006 bij de geloofwaardigheid van het asielrelaas heeft betrokken, kan niet opgaan, nu de door verweerder uitgevoerde beoordeling voortvloeit uit de systematiek van Vw 2000"

Overweging 2.19:

"Verweerders standpunt dat eiser ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, Vw 2000, kan gelet op het vorenoverwogene de rechtelijke toetsing doorstaan."

Hierbij miskent de rechtbank, dat bij de beoordeling omtrent de geloofwaardigheid elementen betrokken zijn die bij de beoordeling destijds, ten tijde van de verlening van de vergunning niet bij de beoordeling betrokken zijn. Het gaat hier om elementen die pas na het gehoor op 19 september 2006 bij de motivering van de geloofwaardigheid betrokken zijn.

Bovendien miskent de rechtbank, dat het niet zo hoeft te zijn dat verweerder de afwijzing destijds op de voet van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000 heeft gebaseerd op ongeloofwaardigheid. Het zou immers goed mogelijk kunnen zijn, dat verweerder destijds de afwijzing heeft gebaseerd op de zwaarwegendheid van het relaas en n.a.v. het gehoor van 19 september 2000 haar oordeel heeft bijgesteld. Dit is niet te controleren door de rechtbank en door de rechtsbijstand. Ook valt niet te controleren of er destijds een juist toetsingskader is gebruikt of dat de afwijzing destijds klopte

Bij de gronden van het beroep is aangevoerd dat verweerder bij de motivering van de geloofwaardigheid ten aanzien van de afwijzing destijds op de voet van a ten en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw in de beschikking van 2 oktober 2006 zich niet heeft gebaseerd op de TBV die ten tijde van zijn aanvraag gold, het gaat hier om TBV 1999/3, maar zich bij de motivatie op dit punt gebaseerd op het toetsingskader zoals geformuleerd in latere jurisprudentie.

Dat verweerder destijds bij de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder d, conform het wettelijk systeem geen motivatie kenbaar heeft hoeven maken omtrent de afwijzing van de gronden a tot en met c van dit artikel, impliceert echter dat op het moment dat verweerder de afwijzing wel kenbaar diende te maken, hiermee ook de motivering van destijds moet gebruiken. Het gaat immers om een uitgestelde kenbaar maken van de motivering van de afwijzingsgronden destijds.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Niet om een nieuwe beoordeling, die volgt pas later in het besluit, onder het kopje beoordeling van de huidige situatie.

Door de motivering aan te passen aan nieuwe informatie en veranderde jurisprudentie, kan er geen beoordeling plaatsvinden of verweerder destijds zorgvuldig heeft beoordeeld en doet dit vermoeden dat verweerder pas nadien, bij de afwijzing van 2 oktober 2006 de afwijzing op de gronden a tot en met c heeft gemotiveerd of haar oordeel van destijds heeft bijgesteld.

Juist uit de systematiek van de Vw 2000 volgt dat verweerder, anders dan de rechtbank stelt, haar oordeel van destijds, zoals dat destijds luidde kenbaar diende te maken met de motivering van destijds en niet met een aangepaste motivering.

Hierdoor heeft de rechtbank ten onrechte niet getoetst of de afwijzing van verweerder dat appellant niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 lid 1 aanhef en onder a, b dan wel c Vw, destijds in de beschikking van 2 september 2002, dus ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning op de d-grond van dit artikel voldoet aan de vereisten van artikelen 3:2 en 3:46 AWB.

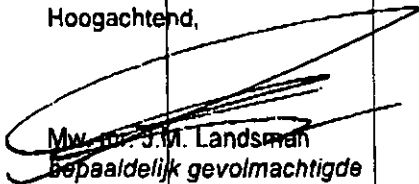
Appellant meent dat verweerder ten onrechte van oordeel is dat hij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 lid 1 aanhef en onder a, b, dan wel c Vw. Hij heeft dit oordeel van verweerder in beroep gemotiveerd bestreden.

Conclusie

Gefel op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen en, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het beroep gegrond te verklaren en de beschikking van verweerder te vernietigen.

Voorts verzoekt appellant u verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

Mw. mr. J.W. Landsman
bepaaldelijk gevolmachtigde